

Ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός και οι σαμποτέρ ENANTIA ΣΤΟ "ΚΙΝΗΜΑ" ΓΙΑ ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ

Σε παλιότερα φύλλα της εφημερίδας μας είχαμε γράψει αναλυτικά άρθρα για το ζήτημα του ωραρίου λειτουργίας των μαγαζιών. Σ' αυτά είχαμε ξεσκεπάσει τη γραμμή του ψευτΟΚΚΕ, που έχει κάνει σημαία του τη μείωση του ωραρίου, σαν γραμμή του αγνιδροαστικού

Πραγματικά, η μείωση των ωρών λειτουργίας των μαγαζών δεν έχει καμιά σχέση με τα συμφέροντα των εργαζόμενων στα μαγαζιά, αλλά μόνο με τα συμφέροντα του μικρέμπορα. Ο υπάλληλος σε ένα μαγαζί με πολλούς υπαλλήλους μπορεί εύκολα να έχει το ωράριο του αποδεσμευμένο από το ωράριο λειτουργίας του μαγαζιού. Αυτό είναι άλλωστε το νόημα της βάρδιας όχι μόνο στο εμπόριο, αλλά και στη βιομηχανία. Το ωράριο λειτουργίας του μαγαζιού έχει σχέση με το ωράριο του υπαλλήλου μόνο στην περίπτωση του μικρού μαγαζιού,

πορεία του ρεύματος μαζί, που απασχολεί ένα ή δύο το πολύ υπαλλήλους. Εκεί μια παράταση του ωραρίου λειτουργίας σημαίνει συχνά παράταση του ωραρίου δουλειάς του υπαλλήλου, παράταση που παίρνει τη μορφή της υπερωρίας. Όμως το “κίνημα” του ψευτοΚΚΕ δεν έχει στόχο του να βοηθήσει τον υπάλληλο του πολύ μικρού μαγαζιού ενάντια στο ωράριο, αλλά το μικρομαγαζάτορα. Γιατί πουθενά ως σήμερα το προλεταριάτο, εργατικό ή υπαλληλικό, στην άθλια εισδομηματική κατάσταση που βρίσκεται δεν έχει ξεκινήσει έναν αγώνα ενάντια στις υπερωρίες. Και το τελευταίο τμήμα του που θα ξεκινούσε έναν τέτοιο αγώνα είναι το εμπορούπαλληλικό, που αμειβεται με το χειρότερο τρόπο. Άλλωστε σε μια τέτοια περίπτωση το συνδικάτο των εμπορούπαλλήλων, που βρίσκεται στα χέρια του ψευτοΚΚΕ, θα είχε βασικό σύνθημα στον αγώνα του ενάντια στην παράταση λειτουργίας των μαγαζών το “όχι στις υπερωρίες”, πράγμα βέβαια που καθόλου δε συμβαίνει.

Το ψευτοΚΚΕ, αντίθετα, βγάζει τους εμποροϋπάλληλους μπροστά στο “κίνημά” του ενάντια στην παράταση λειτουργίας, μιλώντας για τα συμφέροντά τους μέσω των συμφερόντων των μικρεμπόρων και κάνοντας μέτωπο κυρίως με τους μικρέμπορους.

Για το μικρέμπορο η παράταση του ωραρίου λειτουργίας του μαγαζιού σημαίνει είτε πρόσληψη νέων υπαλλήλων είτε πληρωμή υπερωριών. Επειδή όμως ο τζίρος του μαγαζιού του δε θα αυξηθεί με την παράταση του χρόνου λειτουργίας όλων των μαγαζών ταυτόχρονα, είναι να φανερό ότι το μέσο κέρδος του μικρέμπορου θα πέσει, ενώ θα αυξηθεί στο έπακρο και η προσωπική του εξάντληση, αφού δε θα μπορεί να λείπει από το μαγαζί του. Αλλά το κέρδος του μαγαζιού ήδη για τους πολλούς μικρομαγαζάτορες δε φτάνει ούτε για την προσωπική συντήρηση του μαγαζάτορα. Σ' αυτή την ποσότητα δε μπορεί αποτελέσ-

την περιπέτωση το μαγαζι άπειλεται με κλεύσιμο.

Είναι λοιπόν φανερό ότι από αυτή την εξέλιξη ευνοείται το μεγάλο και πολύ μεγάλο λιανεμπόριο όχι μόνο γιατί εξουδετερώνει το αδύνατο υικού καταγγόντας τη μερί-

δα του τέσσιρου που αυτό χάνει, αλλά κυρίως γιατί με τη συνεχόμενη λειτουργία του αξιοποιεί πιο εντατικά το πάγιο κεφάλαιό του και ανακυκλώνει γρηγορότερα το εμπόρευμά του.

Ενάντια σ' αυτή τη νομοτέλεια το ψευτόΚΚΕ οικοδομεί το κάλεσμά του στους εμποροϋπαλλήλους. Τους λέει ότι με το κλείσμα του μικρομάγαζου θα δυναμώσει η ανεργία των εμποροϋπαλλήλων, ενώ θα δυναμώσει η ισχυρότερη πλευρά της εργοδοσίας τους, που είναι το μεγάλο εμπορικό κεφάλαιο. Έτσι τους καλεί σε συμμαχία με το μικρέμπορα ενάντια στην παράταση της λειτουργίας των μαγαζών. Ο-

μως αυτή είναι πολιτική οικονομία του μικρέμπορα και όχι του συνειδητού προλεταριάτου. Είναι η πολιτική οικονομία των αντισημιτών, όπως κατάγγειλε τους μικροαστούς αντιδραστικούς ο' Έγκελς στο "Ζήτημα της κατοικίας".

Η απάτη βρίσκεται στο εξής: Η καταστροφή του μικρέμπορα δεν οφείλεται στην παράταση της λειτουργίας των μαγαζών, αλλά στην ίδια την φύση του μικρεμπορίου. Το μικρεμπόριο είναι η μεγαλύτερη σπατάλη ανθρώπινης παραγωγικής δύναμης και ο μεγαλύτερος παρασιτισμός μέσα στον καπιταλισμό. Το μικρεμπόριο είναι στοιχείο καπιταλιστικής καθυστέρησης και αποτελεί το μεγαλύτερο βάρος στα πόδια του εμπορικού προλεταριάτου. Δεν υπάρχει, σύμφωνα με διλογικούς τους κλασικούς του μαρξισμού και την πραχτική πείρα των εκμεταλλευόμενων, μεγαλύτερο βασανιστήριο για τους εργαζόμενους, χειρότερη θητική και υλική εκμετάλλευση από εκείνη των μικροαφεντικών. Είναι τα μικροαφεντικά που ρίχνουν το βάρος της δικιάς τους ιστορικά αναγκαίας καταστροφής στην πλάτη των υπαλλήλων και εργατών τους, που τους επιβάλλουν τους χειρότερους υλικούς όρους δουλειάς και αμοιβής, ενώ διαστρεβλώνουν και κρύβουν τη σχέση εκμετάλλευσης μέσα από ένα πλέγμα προσωπικών σχέσεων, εξάρτησης, ψεύτικης φιλίας, κ.λπ.

Είναι ακόμα στο μικρομάγαζο που ο υπάλληλος διατηρεί τη χειρότερη υποκριτική και συχνά δουλική στάση εξάρτησης από τον πελάτη, ενώ αυτή η σχέση γίνεται όλο και πιο πολύ απρόσωπη στο μεγάλο λιανεμπόριο, και πιο πολύ στο σούπερ-μάρκετ, όπου ο ρόλος του πωλητή είναι ρόλος οργανωτή, ταχτοποιητή ή καθαρά και ψυχρά ενημερωτικός για τον πελάτη. Η αναγκαία καταστροφή του μικρομάγαζου στέκεται ακριβώς στον αντίποδα της αναγκαίας συγκέντρωσης και συγκεντρωτικότητος του εμπορικού κεφαλαίου, όπως εξάλλου κάθισε στην Ελλάδα.

Το μεγάλο εμπορικό κεφαλαίο προσφέρει στις παραγωγικές δυνάμεις του ανθρώπου ακριβώς αυτό το τέλειο είδος οργάνωσης, έκθεσης και κίνησης των ατομικών καταναλωτικών μέσων που ρίχνει την ανταλλαχτική τους αξία στο ελάχιστο. Ο στόχος των μαρξιστών και των συνειδητών εμπορούπαλλήλων δεν είναι η επιβίωση του μικρομάγαζου, αλλά, αντίθετα, η απαλλοτρίωση από την κοινωνία και από

τους ιδιους του υπερσυγκεντρωμένου υπερκαταστήματος. Σε ό,τι αφορά τα άμεσα ταξικά αιτήματα των εμπορούπαλλήλων, αυτά πρέπει να είναι η αύξηση του κατώτατου μεροκάματου, η καταγγελία της χρησιμοποίησης εργαζομένων, ελλήνων ή ξένων, με μεροκάματα κάτω από τη συλλογική σύμβαση, η υπεράσπιση των υλικών όρων δουλειάς, της αξιοπρέπειας του πωλητή κ.λπ.

Είναι τόσο αντιδραστικό λοιπόν, σε τελική ανάλυση, να ζητάει κανείς περιορισμό του ωραρίου στα μαγαζιά, όσο και το να ζητάει κατάργηση της δεύτερης βάρδιας στα εργοστάσια για να επιζήσουν οι μικροβιοτέχνες.

Βέβαια, το ψευτοΚΚΕ δεν κάνει αυτό το κίνημα ούτε για το καλό των μικρεμπόρων. Όπως είπαμε, η κίνηση για την καταστροφή του μικρεμπόρου είναι νομοτελειακή. Το μειωμένο ωράριο πρόκειται μόνο να καθυστερήσει λίγο, αλλά όχι να

αναστείλει αυτή την εξέλιξη, που είναι ήδη καταρραχτώδης σε ό,τι αφορά ορισμένους κλάδους, όπως στην ένδυση. Εδώ, για παράδειγμα, θριαμβεύει προχωρώντας με όλμα-τα το λιανεμπόριο που αξιοποιεί την πάμφθηνη εργατική δύναμη του τρίτου κόσμου και των Βαλκανίων, αγοράζοντας και πουλώντας πάμφητρα ρούχα.

Το ψευτόΚΚΕ εξορμάει απλά ενάντια στη συγκέντρωση και συγκεντρωτοποίηση του εμπορικού κεφαλαίου. Ο στόχος του εδώ, όπως και παντού, είναι να τσακίσει τη συγκέντρωση των παραγωγικών δυνάμεων και την ανάπτυξή τους, έτσι ώστε η Ελλάδα να απομακρύνεται διαρκώς από την αναπτυγμένη Ευρώπη και να γίνεται μια χώρα στρατιωτικοφασιστική, επιθετική, στην υπηρεσία ενός άλλου στρατοκρατικού φασισμού. Το ψευτόΚΚΕ εμποδίζει τη συγκέντρωση του εμπορικού κεφαλαίου, όπως εμποδίζει τη συγκέντρωση των βιομη

εις την ουρανωσι του μοιρη χανικου. Για την ακριβεια, δεν το ενδιαιφέρει καθόλου αν το μεγάλο λιανεμπόριο είναι κεφαλαιοκρατικό ή αν είναι στα χέρια ενός σοσιαλιστικού κράτους, όπως δεν το ενδιαιφέρει σε τίνος τα χέρια είναι η μεγάλη βιομηχανία, δηλαδή στα χέρια της ντόπιας αστικής τάξης ή της ξένης ή στα χέρια της εργατικής. Εκείνο που το ενδιαιφέρει είναι να μην υπάρχει μεγάλη βιομηχανία και μεγάλο εμπόριο, από την άποψη της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων. Η μόνη εξαίρεση σ' αυτόν το γενικό κανόνα είναι το κεφάλαιο που είναι στα χέρια της ρωσόδουλης αστικής τάξης όπως εκείνο του Κόκκαλη, του Καλογερίδη και των επιχειρήσεων του Περισσού.

Αυτή είναι λοιπόν η ουσία του κινήματος ενάντια στην παράταση του ωραρίου στα μαγαζιά. Πρόκειται δηλαδή για ένα κίνημα σαμποτάζ αντίστοιχο με το κνίτικο οικολογικό κίνημα για το κλείσιμο των εργοστασίων. Σαν τέτοιο αυτό το “κίνημα” παίρνει τη μορφή της βίας και της καταστροφής, καθώς του είναι αδύνατο να πάρει την πιο ταξική, την πιο “σοσιαλ” μορφή της απεργίας των εμπορούπαλλήλων. Ο λόγος είναι ότι η συγκεντρωμέ-

νη δύναμη του εμποροϋπαλλήλικού προλεταριάτου βρίσκεται μέσα στα μεγάλα και πολύ μεγάλα καταστήματα. Και αυτό το προλεταριάτο δύναται πήγαινε ποτέ ενάντια στους όχι ρους της συγκέντρωσής του. Όσο για τους εμποροϋπαλλήλους των μικρομάγαζων, αυτούς το ψευτοΚ-ΚΕ τους έχει χάσει από την πρώτη στιγμή, αφού τους υπέτασσε πάντα στα μικροαφεντικά, που αποτελούν την κατεξοχήν κοινωνική και κομματική βάση του σοσιαλφασισμού.

Έτσι το “κίνημα” κατά της παράτασης παίρνει τη μορφή της βίας κατά των ανοιχτών μαγαζιών πέρα από το ωράριο που επιτρέπει τη ψευτοΚΚΕ, παίρνει δηλαδή τη μορφή του τραμπουκισμού παρά και ενάντια στις διαθέσεις των εμπορού υπαλλήλων. Σ’ αυτό το κίνημα συμμετέχουν και λίγοι άνθρωποι που μπερδεύουν τον αντικαπιταλισμά του προλεταριάτου με τον αντικαπιταλισμό των μικροαστών και του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Όμως όλοι μαζί είναι λίγοι. Αυτό το πράγμα δεν έχει καμιά πνοή γιατί δεν εκφράζει καν ένα δυναμικό φασισμό ιταλικού ή γερμανικού τύπου. Η Ελλάδα είναι μια χώρα που έχει γίνει πολύ δύσπιστη απέναντι στα ψεινοταξικά κινήματα τέτοιου είδους εδώ και μια δεκαετία. Εδώ αυτά τα κινήματα δε γίνονται πιστευτά όχι μόνο από τους εργαζόμενους, αλλά σύντε και από τα ίδια τα μικροαφεντικά. Ο προοδευτικός συνδικαλισμός στους μικροαστούς δε βάζει το ζήτημα της υπεράσπισης αυτού καθαυτού του μικρομάγαζου, αλλά της υπεράσπισης των φορέων του με την κατάργησή του μέσα από το συνεταιρισμό. Αντί για κίνημα ενάντια στο ωράριο, ένα προοδευτικό πολιτικό ρεύμα θα πρότεινε κίνημα για κίνητρα υπέρ της συνεταιριστικοποίησης στο εμπόριο. Ακόμα περισσότερο θα πρότεινε αγώνα ενάντια στην παραγωγική υπανάπτυξη της χώρας.

Χιτλερισμός στην Ακρόπολη

Δέκα νεαροί που δήλωσαν εθνικιστές ξεδίπλωσαν στην Ακρόπολη, στο χώρο έπαρσης της ελληνικής σημαίας, μία “ορθόδοξη” παραλλαγή της ναζιστικής σημαίας. Στη θέση του αγκυλωτού σταυρού υπήρχε ο ορθόδοξος σταυρός μέσα σε κατακόκκινο φόντο. Οι νεαροί “εθνικιστές”, οι οποίοι δεν μπορεί παρά να ήταν μέλη της “Χρυσής Αυγής”, θέλησαν να καθιερώσουν ένα νέο εθνικό-φασιστικό σύμβολο όμοιο με αυτό που χρησιμοποιεί ο ρώσικος σοσιαλφασισμός, ένα σύμβολο που παντρεύει το κόκκινο της επανάστασης με τον “ορθόδοξο σταυρό”, το σύμβολο του “ορθόδοξου” τόξου, του φαιοκόκκινου φασισμού.

Εντοπίστηκαν από περαστικούς, οι οποίοι θεώρησαν τη σημαία φασιστική και ειδοποίησαν την αστυνομία (Ελεύθερος Τύπος, 11/11). Ο ελληνικός λαός δεν έχει πειστεί για τον “πατριωτισμό” όλων αυτών των “εθνικιστών” και όπου αφήνουν τα αποτυπώματά τους μυρίζει φασισμό. Η αστυνομία τους άφησε ελεύθερους γιατί δεν υπήρχε κάποιο αδίκημα που να καλύπτει την πράξη τους! Αν κάποια άλλα “νέα και άμυναλα” παιδιά κρεμούσαν την τουρκική, για παράδειγμα, σημαία στην Ακρόπολη, θα υπήρχαν όχι ένα, αλλά πολλά αδικήματα που θα κάλυπταν την πράξη τους!

Προβοκάτσια Ερυπακάν

Ότι ο ισλαμιστής Ερμπακάν είναι σφοδρός αντιδυτικός είναι γνωστό. Για πρώτη φορά όμως έκανε μια δήλωση-προβοκάτσια, και μάλιστα σε μια στιγμή που η ιρλανδική προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσπαθεί να βρει μια φόρμουλα επίλυσης των ελληνοτουρκικών διαφορών, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα *Σαμπάχ*. Σύμφωνα με τη δήλωση αυτή, «οι σχέσεις της Τουρκίας με τον ισλαμικό κόσμο έχουν προτεραιότητα έναντι των σχέσεων με την Ευρώπη».

με την Ευρώπη.

Κάτι τέτοια έρχονται να προσθέσουν προσχήματα στο οπλοστάσιο της αντιούρκικης ελληνικής πολιτικής, που προσπαθεί με κάθε τρόπο να απομονώσει την Τουρκία από την Ευρώπη και τη Δύση γενικότερα.

Στην ίδια συνέντευξη ο Ερμπακάν ανήγγειλε τη δημιουργία ένωσης ο-κτώ μουσουλμανικών χωρών με την επωνυμία “M-8” (κατ’ αντιστοιχία της “G-7”, της ένωσης των εφτά πλουσιότερων χωρών της Δύσης) στην οποία συμμετέχουν, εκτός από την Τουρκία, και το Ιράν (λείπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή); τα

NEA ANATOLI
15θήμερη εφημερίδα
της OAKKE
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαυγνιαία: 1.800

ΑΝΑΤΡΑΠΗΚΕ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟΥ

Οι σ. Γουρνάς και Λιακόπουλος εκλέχτηκαν στο ΔΣ του Συνδικάτου

Ο παραπάνω πίνακας δείχνει συγκριτικά τα αποτελέσματα των εκλογών στο Συνδικάτο Μετάλλου Πειραιά, αποτυπώνοντας με αριθμούς μια από τις πιο σοβαρές μάχες που δόθηκαν στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Στο συνδικάτο αυτό, απ' ό,τι γνωρίζουν οι τακτικοί αναγνώστες της Ν.Α., διεξάγεται μια μετωπική σύγκρουση ανάμεσα στο σοσιαλφασισμό του ψευτοΚΚΕ και στο ταξικό δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα που έχουν συγκροτήσει οι κομματικές δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ.

Η πάλη αυτή, που δίνεται με ιδιαίτερη σκληρότητα, οξύνθηκε σε αποφασιστικό σημείο την προηγούμενη άνοιξη.

Ήταν η περίοδος εκείνη που το ψευτοΚΚΕ, στηριγμένο στο συνδικαλιστικό του μηχανισμό (Συνδικάτο Μετάλλου, Σωματείο ΝΑΥΣΙ), στο μεγάλο κεφάλαιο της Ζώνης που ελέγχει (Καλογερίδης) και στις φυλικές του δυνάμεις μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση, έκανε τη μεγάλη του επίθεση για το χτύπημα της Ζώνης και την εξασφάλιση του ολόπλευρου ελέγχου πάνω της.

Το σχέδιο του ήταν το εξής:

Μέσα από τις λεγόμενες “δυναμικές κινητοποιήσεις” να χτυπήθει η αξιοπιστία της Ζώνης στο διεθνές ειφοπλιστικό κεφάλαιο με στόχο να βγει η Ζώνη έξω από την παγκόσμια αγορά, και μέσα από την εξασφάλιση φτηνής εργατικής δύναμης στον Καλογερίδη να κυριαρχήσει ο δικός του άνθρωπος και να μονοπωλήσει τη Ζώνη.

Ταυτόχρονα μέσα από το μέτωπο με τους έλληνες ακτοπλόους, μέτωπο που φάνηκε ανοιχτά στις “κινητοποιήσεις” για το καμποτάζ, θέλησε να μετατρέψει τη Ζώνη, ένα από τα πιο δυνατά παγκόσμια κέντρα της επισκευής των πλοίων, σε συνεργείο επισκευής των ελληνικών ακτοπλοϊκών, δίνοντας μ' αυτόν τον τρόπο τα τελικά χτυπήματα σ' ό,τι έχει μείνει όρθιο στην ναυπηγική βιομηχανία.

Παράλληλα, πιέζοντας με τις φιλικές του δυνάμεις μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση προσπαθεί να δώσει άδεια ναυπηγείου στον Καλογερίδη, έτσι ώστε να εξασφαλίσει για τον εαυτό του κρατικές παραγγελίες, ιδιαίτερα σε μικρά σκάφη του Λιμενικού. Έχουμε δηλαδή να κάνουμε με μια διαλυτική - σαμποταριστική πολιτική που προσπαθεί να μετατρέψει ένα δυναμικό κλάδο που επιβιώνει στην παγκόσμια αγορά της επισκευής πλοίων σε ένα “μαγαζί” κάτω από το δικό του έλεγχο και κυριαρχία.

Οι κομματικές-συνδικαλιστικές δυνάμεις της ΟΑΚΚΕ μπήκαν μπροστά για την ανατροπή αυτών των σχεδίων υπερασπίζοντας τη λειτουργία της Ζώνης, το ψωμί και τη δουλειά των χιλιάδων εργατών.

Αποκάλυψαν τα σχέδια του ψευτοΚΚΕ και, συγκροτώντας την Επιτροπή Αγώνα, όπου ήταν και ο κύριος στόχος της, με αποτέλεσμα αυτή να διασπαστεί από συνδικαλιστές που υποτάχτηκαν στις πιέσεις του Καλογερίδη και τημημάτων ακραίων - σοβινιστικών της Ν.Δ., οι οποίοι προσπάθησαν να διώξουν μέσα από την Επιτροπή Αγώνα τους συντρόφους μας και όταν δεν το κατάφεραν, συγκρότησαν ώλο ψηφοδέλτιο με την επωνυμία “Ανεξάρτητοι”.

Από την άλλη πλευρά, το μέτωπο αυτό του ψευτοΚΚΕ βρήκε απήχηση μέσα στην ΠΑΣΚΕ, η οποία αρνήθηκε το κάλεσμα σε ενότητα που απευθύναμε σ' όλες τις αντιπολιτευτικές δυνάμεις, στο όνομα των “αντεθνικών θέσεων του Γουρνά και του Λιακόπουλου”.

Απέναντι σ' αυτές τις επιθέσεις και τα μάυρα μέτωπα η οργάνωση απάντησε ανοιχτά, με εμπιστοσύνη στους εργάτες, καλώντας σε ενιαίο αντισοσιαλφασιστικό μέτωπο. Η προεκλογική μας καμπάνια ξεκίνησε με προκήρυξη των σ. Γουρνά και Λιακόπουλου που απαντούσε στη βρώμικη επίθεση, βάζοντας ανοιχτά τις ξεκάθαρες διεθνιστικές θέσεις της Οργάνωσης.

Ταυτόχρονα δόθηκε νικηφόρα η μάχη για την υπεράσπιση της Επιτροπής Αγώνα από τους διασπαστές, ενώ όλη μας η τακτική επικεντρώθηκε στην ενότητα των εργατών της Ζώνης ενάντια στο σοσιαλφασισμό.

Η θέση μας αυτή και η επίμονη πάλη που ακολούθησε δικαιώθηκε στα εκλογικά αποτελέσματα.

Η Επιτροπή Αγώνα όχι μόνο στάθηκε όρθια στις επιθέσεις, αλλά ήταν η μόνη δύναμη σε σχέση και με την ΕΣΑΚ και με την ΠΑΣΚΕ που ανέβασε σημαντικά το εκλογικό της ποσοστό και οι συντρόφοι Γουρνάς και Λιακόπουλος εκλέχτηκαν στο Διοικητικό Συμβούλιο, ενώ ο συνδυασμός εξέλεξε και από τρεις αντιπροσώπους στην ΠΟΕΜ και στο Ε.Κ.Π.

Η επίθεση κατέρρευσε γιατί όπως όλοι οι αντιδραστικοί, έτσι τώρα και ο σοσιαλφασισμός έκανε ένα λάθος: Υποτίμησε τους μακροχρόνιους δεσμούς αγώνα που δένουν τους συντρόφους με τους εργάτες και πίστεψε πως θα ξεμπερδέψει έτσι εύκολα μαζί τους.

Η ήττα του αυτή αποκτά μια γενικότερη πολιτική σημασία. Γιατί ο σοσιαλφασισμός στο Συνδικάτο Μετάλλου έδινε, επικεφαλής, για λογαριασμό όλης της αντιδραστης τη μάχη ενάντια στην ΟΑΚΚΕ. Γιατί είναι πρώτης γραμμής ζήτημα για

όλη την αντιδραση να μη συνδεθεί η γραμμή της ΟΑΚΚΕ με το εργατικό κίνημα. Όχι μόνο από την πλευρά της πάλης για την ανάπτυξη και τη δημοκρατία στον τόπο. Όταν κεντρικά στελέχη της ΟΑΚΚΕ εκλέγονται σε βασικά συνδικάτα, όταν η συνδικαλιστική γραμμή μας κατακτά εκλογικό ποσοστό 12% σε μαζικούς εργατικούς χώ-

ρους, τότε πραγματικά η αντίδραση έχει κάθε λόγο να ανησυχεί!

Τώρα βρισκόμαστε μπροστά στο ξεκίνημα νέων αγώνων στη Ζώνη.

Η Επιτροπή Αγώνα, ιδιαίτερα ενισχυμένη από το εκλογικό αποτέλεσμα, θα δώσει όλες τις δυνάμεις για την αποτροπή της επίθεσης του σοσιαλφασισμού και την υπεράσπιση των εργατών της Ζώνης.

Πολυτεχνείο: Απόπειρα να εμποδιστεί η γιορτή για τους μαθητές

Όπως αναφέρουμε και σε άλλα άρθρα της Ν.Α. το φετινό Πολυτεχνείο έγινε προσπάθεια να περάσει στα χέρια του σοσιαλφασισμού από τη μια και από την άλλη να ξεχαστεί ο ρόλος του στρατού σ' αυτή την επέτειο μιας και ο στρατός δεν μπορεί παρά να στηρίζει κάθε φασισμό αρα και το σοσιαλφασισμό όταν προχώρει προς την εξουσία. Τι έμενε λοιπόν από το πολυτεχνείο που χαλούσε τα σχέδια των καπηλευτών; Μα τι άλλο παρά η νεολαία. Το Πολυτεχνείο από φέτος τουλάχιστον δεν έπρεπε να ήταν στα χέρια της νεολαίας. Και νεολαία σημαίνει φοιτητές, μαθητές.

Η επιδίωξη αυτή φάνηκε με δύο κινήσεις. Μία κίνηση ήταν αυτή που γράφουμε αναλυτικά σε άλλα άρθρα μας και έχει να κάνει με την προσπάθεια παραγκωνισμού της ΕΦΕ-Ε από την περιφρούρηση του Πολυτεχνείου και την υποκατάστασή της από το συνδικάτο οικοδόμων (Ι). Ή δεύτερη κίνηση έχει να κάνει με την προσπάθεια να σταματήσει η γιορτή του Πολυτεχνείου να γίνεται στα σχολεία με έναν τρόπο που να αποκτά μεγάλο ιδεολογικό βάρος. Κυρίως όμως το σταμάτημα της γιορτής είχε στόχο να εμποδίσει τους μαθητές να κατεβαίνουν αυθόρμητα και να καταθέτουν στεφάνια δίνοντας ένα ρεύμα ανεξαρτησίας και σπάζοντας την ιεροτελεστία του σοσιαλφασισμού. Κάπως έτσι καταγράψαμε αυτή τη δεύτερη κίνηση και σας τη μεταφέρουμε.

Τρεις μόνο περίπου μέρες πριν τη γιορτή του Πολυτεχνείου, ημέρα Τρίτη 12-11-96 -στα σχολεία η γιορτή θα γινόταν την Παρασκευή- ήρθε έγγραφη ανακοίνωση του υπουργείου που έλεγε ότι θα γίνει γιορτή χωρίς μαθήματα και ότι την ίδια μέρα θα γιορτάζονταν και η μέρα της εθνικής μας αντίστασης αντί για τις 25-11-95.

Η εκτίμησή μας στα παραπάνω γεγονότα είναι ότι η δεύτερη αυτή κίνηση αποδυνάμωσης του Πολυτεχνείου δεν σε θέση να απαντήσει υπεύθυνα αν τελικά θα γινόταν η γιορτή του Πολυτεχνείου στα σχολεία με ή χωρίς μαθήματα. Γίνονταν αλλεπάλληλες συνεδριάσεις εκείνη τη μέρα. Τελικά την Πέμπτη, μια μόνο μέρα πριν τη γιορτή ήρθε η νέα ανακοίνωση του υπουργείου που έλεγε ότι θα γίνει γιορτή χωρίς μαθήματα και ότι την ίδια μέρα θα γιορτάζονταν και η μέρα της εθνικής μας αντίστασης αντί για τις 25-11-95.

Η εκτίμησή μας στα παραπάνω γεγονότα είναι ότι η δεύτερη αυτή κίνηση αποδυνάμωσης του Πολυτεχνείου στα σχολεία οικτρά κάτω από την πίεση την νεολαίας και του δημοκρατικού λαού αντί της γιορτής.

Πιθανολογείται ότι αυτό που έγινε φέτος ήταν μια απόπειρα για το τέλος της γιορτής του Πολυτεχνείου στα σχολεία.

Ας έχουν όμως υπόψη τους αυτοί που κάνουν ύπουλα σχέδια γι' αυτό το λαό ότι δεν αφήνει εύκολα τις κατατήσεις του και τις θυσίες του και ότι θα τον έχουν αντίπαλο αν τολμήσουν να του τις αφαιρέσουν.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΥ

Γιατί ο ελληνικός σοβινισμός καλοβλέπει τον Ερμπακάν

Στην καινούρια εφημερίδα *Εξουσία* εμφανίστηκε στις 25 Οκτώβρη ένα άρθρο του Τ. Ζαρκάδη με την προτροπή «Για μας θα πρέπει να ισχύει για αυτονότους λόγους το „ΝΑΙ“ στον Ερμπακάν, „ΟΧΙ“ στην Τουρκία», απ’ την ώρα που οι δυτικές χώρες κινούνται στην αμερικάνικη επινόησης αρχή: «ΝΑΙ στην Τουρκία, ΟΧΙ στον Ερμπακάν». Έτσι παρακινεί την Ελλάδα να μη συνομπάρει το «διεθνώς απομονωμένο Ερμπακάν, αλλά απεναντίας θα πρέπει να διερευνήσει τις δυνατότητες κάποιας συνεννόησης μαζί του».

Αυτή η γραμμή συμπυκνώνει με δυο λέξεις ολόκληρη την τακτική της αστικής τάξης, που εκφράζεται με τη σχετική ύφεση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις σήμερα. Λέμε σχετική γιατί ο αντιδυτικός φασίστας Ερμπακάν δεν έχει σταθεροποιήσει την εξουσία του στην άλλη όχθη του Αιγαίου απέναντι σε μια στρατοκρατική αστική τάξη που, λόγω κεμαλικής παράδοσης, είναι φιλοδυτική. Γι’ αυτό είναι υποχρεωμένος από τη μια να την καθησυχάζει, όπως η αμυντική συμφωνία με το Ισραήλ και η παράταση της παραμονής των αμερικάνικων στρατευμάτων στη Νοτιοανατολική Τουρκία (παρά τις αντίθετες προεκλογικές διακτηρύξεις του), για να κινείται απ’ την άλλη δραστήρια σε πολιτικό μέτωπο με το Ιράν και τη Λιβύη.

Θα δείξουμε παρακάτω πόσο βαθύς αντιδραστικός είναι ο Ερμπακάν. Θα στηριχθούμε σ’ αυτό στη μελέτη του Στέφανου Πεσματζόγλου για τις σχέσεις Ευρώπης-Τουρκίας, εκδόσεις «Θεμέλιο», 1993, (δύο βιβλία), ιδιαίτερα στο δεύτερο βιβλίο, που αναφέρεται στις αντιλήψεις των πολιτικών δυνάμεων της Τουρκίας για την Ευρώπη. Εκεί διαβάζουμε:

«Το οργανωμένο σε αυτοτελή πολιτικό οργανισμό Ισλάμ σημαίνει γενεαλογικά πρότα το Κόμμα Εθνικής Τάξεως (1970-1971), μετέπειτα το Κόμμα Εθνικής Σωτηρίας (1972-1980) και τέλος το Κόμμα της Ευημερίας (1986-σήμερα). Η κεντρική προσωπικότητα που διαπερνά όλες τις αναγκαστικές τιτλικές μεταμορφώσεις του φορέα είναι ο Νετζμεντίν Ερμπακάν. Αν στον τίτλο δεν υπάρχει ο προσδιορισμός του Ισλάμ, είναι γιατί το συνταγματικό κεμαλικό πλαίσιο δεν επιτρέπει τη διακηρυχτική χρήση του Ισλάμ στις ιδρυτικές αρχές, στην προγραμματική πλατφόρμα.

Ο Ερμπακάν υπήρξε καθηγητής Μηχανολογικής Μηχανικής στο Τεχνικό Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης. Εργάστηκε σε πολλές ιδιωτικές επιχειρήσεις, ενώ μετέπειτα, το 1969, εξέλεγη πρόεδρος του Εθνικού Συνδέσμου Εμπορικών και Βιομηχανικών Επιμελητηρίων ως αντίπαλος του Ντεμπρέλ. Στην πολιτική ξεκινάει τη δεκαετία του 1960 σα βασικό στέλεχος του Κόμματος της Δικαιοσύνης, και ειδικότερα της πιο συντηρητικής ισλαμιστικής τάσης. Μόλις πριν από τις βουλευτικές εκλο-

γές του 1969 συγκρούστηκε με τον Ντεμπρέλ, την ηγεσία του οποίου επιφθαλμιούσε. Βρίσκεται εκτός κόμματος και διεκδικεί με επιτυχία σαν ανεξάρτητος υποψήφιος την εκλογή του στην περιφέρεια του Ικονίου. Αμέσως μετά την εκλογή του το Φλεβάρη του 1970 προχώρησε στο Ιδρυτικό Συνέδριο του Κόμματος Εθνικής Τάξεως (ΚΕΤ).

Οι βασικοί στόχοι του Προγράμματος του ΚΕΤ διατυπώνονται σε 100 παραγράφους. Σα συνθήματα έχουν «Η πραγμάτωση του τούρκικου έθνους επιδιώκεται μέσα από ηθικές αξίες και την αρετή», ενώ βασικά μοτίβα είναι η «επαναφορά της τάξης και ασφάλειας», η «κοινωνική δικαιοσύνη», η «απελευθέρωση από το άγχος», η «ειρήνη» για όλους τους Τούρκους.

Εναντιώνεται στο κοσμικό κεμαλικό κράτος με τη θέση ότι οποιαδήποτε ερμηνεία της αρχής δεν μπορεί να είναι εχθρική προς τη θρησκεία. Ουσιαστικά το ΚΕΤ είναι το πρώτο κόμμα που, χωρίς να παραβαίνει την τούρκικη νομοθεσία, συντάσσει ένα πρόγραμμα διαποτισμένο με τον ισλαμιστικό χαρακτήρα χωρίς καμία αναφορά στο ίδιο θέμα του Ατατούρκ. Όπως κατ’ επανάληψη τόνιζαν, το Ισλάμ ήταν ισχυρό συστατικό στοιχείο στη συγκρότηση του τούρκικου έθνους και οι Τούρκοι είναι οι κατεξοχήν στρατιώτες υπερασπιστές του Ισλάμ. Σχολιαστές της περιόδου το χαρακτήρισαν ναζιστικό λόγω της διακήρυξής του πως δεχόταν οποιονδήποτε για μέλος εκτός από μασόνους, κομμουνιστές και σιωνιστές.

Οι θέσεις του ΚΕΤ για την ΕΟΚ διατυπώθηκαν από τον Ερμπακάν στα τέλη του 1970 στην Εθνική Αντιπροσωπεία, εκφράζοντας δριμύτατη αντιπολίτευση και την απόλυτη αντίθεσή του για τη σύσφιξη των σχέσεων Τουρκίας-ΕΟΚ. Σύμφωνα με τον Ερμπακάν, η Ευρωπαϊκή Κοινή Αγορά «ιδρύθηκε από έξι καθολικές χώρες, ενώ ήταν ουσιαστικά μια εβραϊκή και σιωνιστική οργάνωση». Πρότασή του ήταν πως η Τουρκία θα έπρεπε να ενισχύσει τους δεσμούς της με το 1 δισεκατομμύριο μουσουλμάνους.

Ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός στο παρελθόν και το παρόν θεωρούνταν σαν ένα δηλητήριο ξένο για τους πιστούς μουσουλμάνους της Τουρκίας. Η διεθνής μασονία, οι χριστιανοί ιεραπόστολοι και η διεθνής εβραϊκή συνομωσία καταδικάζονταν επίσης για τις υποθετικές διασυνδέσεις τους με τον κομμουνισμό.

Αμέσως μετά το στρατιωτικό πραξικόπεμπα του 1961 με απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου το ΚΕΤ τίθεται εκτός νόμου με αιτιολογικό την υπονόμευση του λαϊκού-κοσμικού χαρακτήρα του τούρκικου κράτους.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ (ΚΕΣ) (1972-1980)

Το Κόμμα Εθνικής Σωτηρίας ιδρύεται από τον Ερμπακάν το 1972

σα συνέχεια του απαγορευμένου Κόμματος Εθνικής Τάξεως. Μέσα σ’ ένα χρόνο αναδεικνύεται το τρίτο ισχυρότερο κόμμα σε ψήφους (11,8%) και σε έδρες (10,6%). Έχοντας την εμπειρία του παρελθόντος αποφέυγει να πέσει σ’ εκείνες τις διατάξεις του Ποινικού Κώδικα και του Συντάγματος που απαγόρευαν την υποστήριξη μιας θεοκρατικής τάξης πραγμάτων. Σύντομα το ΚΕΣ είναι το πρώτο κόμμα που επεκτείνει τις διακλαδώσεις του σε εθνικό επίπεδο παίζοντας κεντρικό ρόλο σε όλη τη δεκαετία του 1970. Ο Ερμπακάν θα διατελέσει αντιπρόεδρος σε δύο συμμαχικές κυβερνήσεις την περίοδο εκείνη που την τούρκικη αστική τάξη στρέφεται στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Τα υψηλότερα ποσοστά των ψήφων το 1973 και το 1977 τα πήρε το ΚΕΣ είτε στις πλέον υπανάπτυκτες περιοχές είτε στις πιο γρήγορα αναπτυσσόμενες. Εκεί δηλαδή όπου η ανάπτυξη του καπιταλισμού και της βιομηχανίας βάζει στο περιθώριο μικροπραματευτάδες, μικρέμπορους, βιοτέχνες, μικρομαγαζάτορες κ.ά. που χάνουν τις πρότερες θέσεις τους στην οικονομία.

Το στελεχικό δυναμικό του Κόμματος Εθνικής Σωτηρίας, καθώς και ο γηγετικός του πυρήνας, συγκεντρώνουν μηχανικούς όπως ο ίδιος ο Ερμπακάν, γιατρούς, δικηγόρους, επιχειρηματίες και έμπορους, καθώς και μέλη του ισλαμικού κλήρου. Το τζαμί δηλαδή συνυπάρχει μαζί με κομμάτια της τούρκικης αστικής τάξης. Για το ΚΕΣ, η ισλαμική κομμοιαντίληψη του αποτελείται από την Κύπρο το 1973, με την εισβολή του 1974 κάτω από τη διεθνή προστασία της Ρωσίας η γλώσσα που θα χρησιμοποιήσει είναι εξαιρετικά πολεμοχαρής. Οι ηγέτες του ΚΕΣ θεωρούνται σα σωτήρες της τουρκοκυπριακής κοινότητας, μια που θεωρούνται οι πρώτοι που πιέσανται σταθερά το Ρεπουμπλικανικό κόμμα του Ετζεβίτ στα πλαίσια της συμμαχίας τους να συνεχιστεί η επέλαση στην Κύπρο. Γενικά, στο ζήτημα της κατοχής της βόρειας Κύπρου οι ισλαμιστές συνέχιζαν να εμφανίζονται σ’ όλο το δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1970 σαν οι πλέον ασυμβίβαστοι.

«Στο πολιτικό πεδίο αποτελεί την πλέον οργανωμένη μορφή αντιδραστής σε μισού αιώνα αναγκαστικής συνταγματικής προσήλωσης στην αρχή της εκκοσμίκευσης και της λαϊκότητας όπως ερμηνεύτηκε απ’ το κυρίαρχο συστηματικό μπλοκ εξουσίας. Στην πολιτική πρακτική υποδήλωνε τον περιορισμό της δημόσιας έκφρασής του».

Η «πνευματική αναγέννηση» και η «θητική ανάπλαση» (μαθήματα ηθικής προτείνονται σ’ όλες τις τάξεις του δημοτικού και του γυμνασίου, ενώ προκρίνεται μια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια σ’ όλες τις πορνογραφικές εκδόσεις) κυριαρχούν στο λεξιλόγιο του ΚΕΣ. Ο Ερμπακάν εκδίδει βιβλίο με τίτλο *Iσλάμ και Επιστήμη*, στο οποίο διαβεβαιώνει πως τα πάντα ανευρίσκονται μέσα στο Κοράνι.

Ένα άλλο στοιχείο είναι η έμφαση που δίνεται στο Έθνος και τη Μητέρα Πατρίδα σα μία αδιαίρετη ενότητα: «Το κράτος και η γραφειοκρατία υποτάσσονται στην έννοια του Έθνους συγκολλητική ουσία του οποίου είναι η αφοσίωση στις ηθικές αρχές και τις πνευματικές ιδέες του Ισλάμ. Οι διευθυντικές θέσεις στη διοίκηση και το στρατό, οι καθηγητικές στα Πανεπιστήμια δεν μπορούν παρά να καταλαμβάνονται από πιστούς μουσουλμάνους και μόνο». Ο αντικομμουνισμός συνεχίζει να υπάρχει επίσης.

νια. Το ΚΕΣ με τους υπουργούς του στη συμμαχική κυβέρνηση ήταν ο κύριος υπεύθυνος για τη σοβαρή επιβράδυνση στην πορεία των σχέσεων ΕΟΚ-Τουρκίας. Το 1976 ο Ερμπακάν θα υποστηρίξει ότι «στη φάση αυτή δεν αρμόζει στην Τουρκία, υπό τις συγκεκριμένες διεθνείς συνθήκες, ν' αποσπαστεί από τον Κόσμο στον οποίο ανήκει και να γίνει ένα με τις χώρες της Δύσης. Επομένως δεν μπορούμε να δεχτούμε τους πολιτικούς στόχους της Κοινής Αγοράς. Από την άλλη θεωρούμε τις οικονομικές πτυχές της Κοινής Αγοράς από πολλές σκοπές πλεονεκτικές. Γιατί επιθυμούμε η Τουρκία να γίνει ισχυρότερη. Επιδιώκουμε την εκβιομηχάνιση της. Θέλουμε να είμαστε ανταγωνιστικοί προς τα δυτικά έθνη στις διεθνείς αγορές». Αυτή η διατύπωση είναι ένας ελιγμός για να δικαιολογήσει τη συγκυρένηση με το κόμμα της Δικαιοσύνης του Ντεμιρέλ. Οι όροι αυτοί δύμως διατυπώνονται έτσι ώστε ακριβώς να εμποδίζουν τη σύσφιξη των σχέσεων ΕΟΚ-Τουρκίας. Η ακραία αφοσίωση στο Ισλάμ και οι βιομηχανικές φιλοδοξίες υπονομευαν την αξιοπιστία των αναπτυξιακών προγραμμάτων της Τουρκίας και ιδιαίτερα σε συνάρτηση με την ΕΟΚ.

Ο Ερμπακάν ποτέ δεν εγκατέλειψε το όνειρο μιας ανατολικής εναλλακτικής λύσης. Στις αρχές του 1977 ανακοίνωσε ότι έδωσε κατευθυντήριες οδηγίες σε στελέχη του Υπουργείου Εξωτερικών ν' αρχίσουν σχετικές διαπραγματεύσεις για τη συγκρότηση μιας Ισλαμικής Κοινής Αγοράς. Θα την αποτελούσαν το Ιράκ, η Συρία, η Σαουδική Αραβία, η Λιβύη και η Τουρκία. Αν και δεν υπήρξε ανταπόκριση από τις χώρες αυτές, αυτή η πρόταση είχε στόχο να εμποδίσει την προσέγγιση ΕΟΚ-Τουρκίας. Επίσης οδήγησε την κυβέρνηση του Εθνικιστικού Μετώπου την περίοδο 1975-1977 να τηρήσει στάση αντίθετη με τη θέση του Κόμματος της Δικαιοσύνης απέναντι στην ΕΟΚ. Η πίεση αυτή του Ερμπακάν θα οδηγήσει την Τουρκία να γίνει δεκτή στην Ισλαμική Διάσκεψη στην οποία συμμετέχουν οι 45 ισλαμικές χώρες και να συγκροτήσει αραβοτουρκική τράπεζα. Οι οικονομικές και εμπορικές σχέσεις της Τουρκίας θα αναπτυχθούν ραγδαία σε πέντε τομείς: Αγωγοί πετρελαίου και αερίου, εμπόριο, οικοδομικές εργασίες και δημόσια έργα, εξαγωγή τουρκικού εργατικού δυναμικού, εισροή αραβικών κεφαλαίων.

Αν για τον Ντεμιρέλ και το κόμμα του αυτές οι σχέσεις ήταν, και σωστά, μια γέφυρα ανάμεσα στην ΕΟΚ και στις χώρες του Ισλάμ, για τον Ερμπακάν ήταν ακριβώς το αντίθετο. Ως τις αρχές του 1980, λίγους μήνες πριν από το στρατιωτικό πραξικόπημα, το ΚΕΣ θα συνέχισε να καταγγέλλει τη συνωμοσία του «Δυτικού Διευθυντηρίου» για όλα τα δεινά της Τουρκίας. Το 1979 απειλεί εκβιαστικά να άρει την εμπιστούντη του από την κυβέρνηση μειοψηφίας υπό τον Ντεμιρέλ, την ώρα που ο τελευταίος εοιωμένως μέσα στην ΕΟΚ.

Το πραξικόπημα των στρατηγών του 1980 θα αναστέλλει την οργανωμένη πολιτική δραστηριότητα και του ΚΕΣ, το οποίο θα καταργηθεί δια διατάγματος, ενώ ο Ερ-

μπακάν θα δικαστεί και θα φυλακιστεί. Η καταστολή και ο διωγμός της ηγεσίας του θα γίνει με βάση τα άρθρα του Ποινικού Κώδικα που απαγόρευαν την κατάχρηση της θρησκευτικής πίστης για πολιτικούς σκοπούς. Οι θρησκευτικούς φρονταμενταλισμούς. Ο φανατικός αντιδυτικισμός τους όχι μόνο δε θα αμβλυνθεί με τις συλλήψεις και φυλακίσεις, αλλά και θα προσλάβει ένα χαρακτήρα φιλοχομείνικό».

Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΡΜΠΑΚΑΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΩΝ

Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΜΕ ΤΟ ΙΡΑΝ Διαβάζουμε στο βιβλίο του Πεσμαζόγλου:

«Ο ισλαμιστικός αναβρασμός βαθύτερα μέσα στην τουρκική κοινωνία δε θα κοπάσει, ούτε η πορεία πολιτικής νομιμοποίησης του Ισλάμ. Ο στρατηγός Εβρέν, αφοσιωμένος Μουσουλμάνος και γιος Ιμάμη, ανάμεσα στην εμμονή για την απόλυτη εφαρμογή της κεμαλικής αρχής της εκκοσμίκευσης και τη χρήση της θρησκευτικής διδασκαλίας ως μέσον καταπολέμησης της Αριστεράς και ιδεολογικοπολιτικού ελέγχου των Κούρδων, έκλινε στη δεύτερη επιλογή. Η στρατιωτική κυβέρνηση θα πέσει τη Δυτική Γερμανία να επιτρέψει την είσοδο των μαμπάδων στις πολύαριθμες κοινότητες τουρκων μεταναστών για να αποτραπεί η διείσδυση της αριστερής ιδεολογίας.

Εκτός από το στρατηγό Εβρέν, ο Τουργκούτ Οζάλ, αρχικά υπερυπουργός των Οικονομικών, μετά το 1983 Πρωθυπουργός (και από το 1989 ως το θάνατό του το 1993 Πρόεδρος της Δημοκρατίας), συνεχίζοντας την πολιτική δισυνόπτασης παρουσίας ισλαμιστών-εκσυγχρονιστών, θα επιλέξει με αποφασιστικότητα από τη μια την ευρωπαϊκή προπολιτική και από την άλλη την επιτάχυνση της ισλαμιστικής διάθρωσης του κράτους (στους εκπαιδευτικούς, επικοινωνιακούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς του), ενώ θα φροντίσει να έχει υπουργούς από το Κόμμα Εθνικής Σωτηρίας.

Μέσα σ' αυτό το πολιτικό πλαίσιο των απαγορεύσεων, ενσαρκωμένο στο Κόμμα της Ευημερίας θα επανεμφανιστεί το Κόμμα Εθνικής Σωτηρίας. Το διάδοχο αυτό σχήμα ιδρύεται το 1984. Στην ιδρυτική του συνέλευση, καλώντας το λαό ν' ακολουθήσει τη Μοναδική Αλήθεια (της Ισλαμικής πίστης), τα βασικά του συνθήματα θα είναι κατά του δυτικού πολιτιστικού μπεριαλισμού. Το Κόμμα της Ευημερίας θα συγκεντρώσει στις εκλογές του 1987 το 7,16% των ψήφων, αλλά λόγω του απαγορευτικού εκλογικού νόμου δε θα εκλέξει κανένα βουλευτή. Δύο χρόνια αργότερα, στις δημοτικές εκλογές του 1989, το ποσοστό των ψήφων του θα πλησιάσει το 10%. Αν και οι δυνάμεις του πρόγονου Κόμματος Εθνικής Σωτηρίας διαχέονταν και πέρα από το Κόμμα της Ευημερίας, κυρίως στο Κόμμα της Μητέρας Πατρίδος, αλλά και στο κόμμα του Ορθού Δρόμου, ο κορμός του στελεχικού δυναμικού και της κοινωνικής του βάσης μαζί με τον πρόεδρο του Ερμπακάν στελέχωσαν ή στήριξαν το φορέα της ισλαμιστικής Δεξιάς. Στις εκλογές του 1991 θα συμπράξει με το Εθνικιστικό Κόμμα του Τουρκές, αποσπώντας από κοινού σχεδόν το 17% των ψήφων και 62 έδρες, ενώ στις συμπληρω-

ματικές δημοτικές εκλογές στα πρώτα της Πόλης-τέλη του 1992-θα αποσπάσει το 26%.

Ο Ερμπακάν και το Κόμμα της Ευημερίας, λίγο πριν από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, θα γίνουν οι κατεξοχήν εκφραστές του Τουρκικού Ισλαμιστικού φρονταμενταλισμού. Ο φανατικός αντιδυτικισμός τους όχι μόνο δε θα αμβλυνθεί με τις συλλήψεις και φυλακίσεις, αλλά και θα προσλάβει ένα χαρακτήρα φιλοχομείνικό».

Το 1988 ο πρέσβης του Ιράν στην Τουρκία Μανφέρ Μοτακί θα συμμετάσχει σε μαζική συγκέντρωση του Κόμματος της Ευημερίας στο Ικόνιο, κέντρο του ισλαμισμού. Παρά το κλίμα ανοχής και υποστήριξης του Ισλάμ από την κυβέρνηση Οζάλ, ο ιρανός πρέσβης για την πράξη του αυτή (που προκάλεσε ανησυχία στη Δύση) θα κληθεί για επίπληξη. Λίγους μήνες αργότερα η ιρανική κυβέρνηση θα αναγκαστεί να τον αντικαταστήσει. Ένα χρόνο μετά, το 1989, το Κόμμα Εθνικής Ευημερίας θα καλύψει ουσιαστικά τη σάση της φανικής κυβέρνησης στην υπόθεση Ρουστί, όπου ο Χομεΐνη ζήτησε το κεφάλι του. Η κυβέρνηση Οζάλ θα διστάσει σ' αυτό το ζήτημα, ενώ η σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση με τον Ερντάλ Ινονού θα καταδικάσει την φανική κυβέρνηση. Η θέση του Κόμματος της Ευημερίας για τις σχέσεις Τουρκίας-ΕΟΚ αποτελούν σε μεγάλο βαθμό συνέχεια των θέσεων του ΚΕΣ: Είναι κατά της ΕΝΤΑΣΗΣ της Τουρκίας στην ΕΟΚ. Μέσα από τα άρθρα και τις επιφυλλίδες της επίσημης εφημερίδας του Milli Gazete τονίζεται ο ψηφειαλιστικός-γραφειοκρατικός χαρακτήρας της ΕΟΚ και η διασύνδεσή της με το διεθνή σιωνισμό. Τον τελευταίο τον στηρίζει στην επιθυμία του Ισραήλ να εξενωρωπαΐστει η Τουρκία για να εξοντωθεί οριστικά στη γέννησή του ο εν δυνάμει ισλαμικός αντισιωνισμός.

Η άνοδος του Ερμπακάν στην εξουσία του πέρασμένου Ιούλη είναι κύρια αποτέλεσμα της προβοκατόρικης πολιτικής Παπανδρέου, που επιδίωξε την απομόνωση της Τουρκίας από την Ευρώπη. Αυτή η πολιτική είχε σαν αποτέλεσμα την πτώση της κυβέρνησης Γιλμάζ. Ο Ερμπακάν στηρίζεται σε τμήματα της στρατιωτικής γραφειοκρατίας, της φεούδαρχίας και της αστικής τάξης. Τώρα προσπαθεί να τραβήξει μαζί του εκείνο το κομμάτι της αστικής τάξης που δε θέλει να βγει στο διεθνή ανταγωνισμό λόγω της αδυναμίας του. Ήδη οι προσπάθειες της Ελλάδας απόδωσαν. Μετά την απορριπτική γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής το Φλεβάρη του 1990, ο Ισαάκ Αλατόν, πρόεδρος της τρίτης σε μέγεθος ιδιωτικής πολιτευτικής οργάνωσης, δήλωνε στην εφημερίδα Monde (7/2/90): «Έάν ο Θεός σου κλείσει μια πόρτα, σίγουρα θα σου ανοίξει μια άλλη πιο μεγάλη». Οι νέοι ορίζοντες που επικαλείται είναι η Ανατολική Ευρώπη και οι νέες κεντρικές αστικές δημοκρατίες, την πόρτα των οποίων ανοίγει η Ρωσία. Με πάνω από 60 εκατομμύρια τουρκόφωνους πληθυσμούς στις πρώην νότιες δημοκρατίες της ΕΣΣΔ, με μια σχετικά αναπτυγμένη βιομηχανία καταναλωτικών ειδών σε τιμές σαφώς χαμηλότερες από τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές, οι τουρκοί βιομή-

ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΩΧΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΡΚΚ

συνέχεια από τη σελ. 1

να στο κέντρο της Αθήνας οι τραμπούκοι του ΡΚΚ επιτέθηκαν στα γραφεία του PRK-Risgari (Απελευθερωτικό Κόμμα Κουρδιστάν). Έσπασαν τα έπιπλα και τα κομπιούτερ.

Το ΡΚΚ έχει χτυπήσει κι άλλες

φορές στην Ελλάδα τούρκικες και κούρδικες οργανώσεις αρχίζοντας από το 1984.

Θυμούνται ίσως οι αναγνώστες μας τις δολοφονικές τους επιθέσεις ενάντια κύρια στο ΤΚΡ (Μ-L), αλλά και στο TDKP στο Λαύριο το 1986. Αυτές οι επιθέσεις σε μικρότερη ένταση συνεχίζονται ως

χθες και βρίσκουν την πλήρη ατιμωρησία από τις ελληνικές αρχές. Είναι εξοργιστικό ότι τα μέλη του TDKP, που διαμαρτυρήθηκαν στο υπουργείο Δημ. Τάξης για τις τελευταίες επιθέσεις, πήραν την τρομαχτική απάντηση ότι “οι ίδιοι προκάλεσαν τους τραυματισμούς τους”.

Αυτή η απάντηση είναι φυσική από ένα κράτος που πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά και σε όλο του το επίσημο πολιτικό φάσμα ενισχύει αυτό το ακροδεξιό κόμμα με τη σοσιαλιστική εμφάνιση. Όμως υπάρχει μια αριστερή τάση μέσα στη χώρα που ξέρει το ΡΚΚ και το καταγγέλλει. Είναι αυτοί που είτε έχουν μια πολιτικοϊδεολογική συγγένεια και συνεργάζονται με τις τούρκικες και κούρδικες οργανώσεις στις οποίες το ΡΚΚ επιτίθεται, είτε αυτοί που έχουν μια γενικότερη πολιτική γνώση του ΡΚΚ και του χαραχτήρα του όπως η ΟΑΚΚΕ. Οι πρότοι αποτελούν την “Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Τούρκικο και Κούρδικο Λαό”, που πήρε και την πρωτοβουλία για την καμπάνια καταγγελίας του ΡΚΚ. Στην Επιτροπή αυτή συμμετέχουν ανεξάρτητοι και οργανωμένοι από οργανώσεις σαν τον “Κομμουνιστικό Σύνδεσμο Εργατική Εξουσία”, την “Κίνηση για την Ανασύνταξη του ΡΚΚ”, την ΟΚΔΕ, την πρώην ΣΑΚΕ και άλλους.

Η Επιτροπή έβγαλε ένα κείμενο καταγγελίας του ΡΚΚ -πολύ καλό πολιτικά- που συνέδεε το ΡΚΚ στην Ελλάδα με τον εθνικοφασιστικό συρφετό από το Άρδην ως τη “Χρ. Αυγή”. Η διαφορά μας με αυτό το κείμενο ήταν μόνο στο χαρακτηρισμό του πολιτικού καθεστώτος της Τουρκίας σα φασιστικού συνολικά. Όμως αυτή ήταν μια δευτερεύουσα διαφορά και υπογράψαμε την καταγγελία αυτή όταν μας την πρότεινε η Επιτροπή και συμφωνήσαμε για μια κοινή δράση μαζί της ενάντια στο ΡΚΚ στο χώρο του Πολυτεχνείου τις μέρες της επετείου. Το κείμενο της Επιτροπής υπέγραψαν επίσης, εκτός από τις προαναφερόμενες οργανώσεις που συμμετέχουν σ' αυτή, το “Ξεκίνημα”, η ΣΟΕ (Σοσιαλιστική Οργάνωση Εργατών), η Α/Συνέχεια και το ΚΚΕ (μ-λ).

Δίνουμε έμφαση σ' αυτό το γεγονός γιατί η ανοιχτή πολιτική καταγγελία του ΡΚΚ είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Είναι γνωστό ότι με το σύνολο των πολιτικών ρευμάτων με το οποίο συνυπογράψαμε αυτό το χαρτί βρισκόμαστε σε σχέση κεντρικής πολιτικής αντιθέσης. Γιατί όλα αυτά ανεξάρτετα τα ρεύματα, όπως και τα αντίστοιχα τούρκικα, υιοθετούν την αντιερωπαϊκή γραμμή και τη γενική αντιεοφιλελύθερη και αντικαπιταλιστική πλατφόρμα του ψευτοΚΚΕ.

Αυτό έκανε φέτος η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλοντας το ρόλο του στρατού στην αφίσα της και τους ρωσόδουλους σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ τις τρεις μέρες στο χώρο του Πολυτεχνείου, ανεξάρτητα από ποια πλευρά.

Όμως η καταγγελία του ΡΚΚ, που ήταν σθεναρή, ιδιαίτερα από όσους συμμετείχαν στην Επιτροπή, ανεξάρτητα από ποια πλευρά

χνείο. Όμως οι δυνάμεις της Επιτροπής και η ΟΑΚΚΕ δε σταμάτησαν την εκστρατεία τους. Εκείνο που άλλαξε ήταν ο πολιτικός συσχετισμός, ο οποίος επέβαλε τώρα μια πιο παρατεταμένη προπαγανδιστική δουλειά μέσα στον κόσμο που ερχόταν διαρκώς στο Πολυτεχνείο, και μια ιδεολογική αποδυνάμωση της ίδιας της βάσης του σοσιαλφασισμού που “περιφρουρούσε” το χώρο.

Το οριστικό ξωπέταγμα του ΡΚΚ από το Πολυτεχνείο προϋπόθετε τώρα όχι απλά τη σύγκρουση με τον ακραίο σοβινισμό, αλλά με όλο το πολιτικό καθεστώς της χώρας. Και αυτό δεν μπορούσε να γίνει από τη μια στιγμή στην άλλη. Έτσι εγκαταστάθηκε τραπέζι καταγγελίας με ντουντούκα και προκηρύξεις ενάντια στο ΡΚΚ στο οδόστρωμα της Πατησίων (προς το μέρος της πύλης, από το μεσημέρι του Σαββάτου ως το μεσημέρι της Κυριακής 17 Νοέμβρη), που συνέχισε να καταγγέλλει το ΡΚΚ για τους τραμπουκισμούς του ενάντια στο TDKP και το Risgari. Αυτή η επίσημη καμπάνια είχε σαν αποτέλεσμα να σταματήσουν τις “βόλτες” τους οι σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ, ενώ όλος ο κόσμος που κατέβηκε στο Πολυτεχνείο τις τρεις μέρες έμαθε καλά για πρώτη φορά τι σημαίνει ΡΚΚ.

Όσο για το ψευτοΚΚΕ και τους ανθρώπους του, αυτοί δεν μπόρεσαν να υποστηρίξουν σε καμία στιγμή το ΡΚΚ ουσιαστικά. Η μόνιμη επέμβασή τους ήταν η έκκλησή τους στο τραπέζικο να λέμε και “άλλα πράγματα εκτός από την καταγγελία του ΡΚΚ” ή ότι δε θα έπρεπε ίσως “να αναμιγνύομαστε στα εσωτερικά του τούρκικου και του κούρδικου κινήματος”.

Ασφαλώς η καταγγελία στο ΡΚΚ δεν είναι ανάμειξη στα εσωτερικά οποιουδήποτε κινήματος. Το ΡΚΚ μαχαιρώνει ανθρώπους στη χώρα μας για πολιτικούς λόγους. Η βία του είναι η μεγαλύτερη πολιτική βία που σημειώνεται στην Ελλάδα. Το ΡΚΚ συνεργάζεται στην Ελλάδα με ναζί και ΚΥΠ. Το ΡΚΚ απειλεί με θάνατο τους έλληνες τουρίστες και γενικά τους τουρίστες στην Τουρκία. Το ΡΚΚ προπαγανδίζει στην Ελλάδα τον πόλεμο με την Τουρκία και, τέλος, χρησιμοποιεί την Ελλάδα σα βάση για μια αντιδραστική διαμελιστική εκστρατεία σε βάρος μιας γειτονικής χώρας, ενώ είναι το ίδιο αυτό εργαλείο επέμβασης του ελληνικού σοβινισμού στα εσωτερικά της Τουρκίας.

Η καταγγελία, η τιμωρία, και το ξωπέταγμα του ΡΚΚ από την Ελλάδα είναι δημοκρατικό ζήτημα πρότονυ μεγέθους για την ίδια την Ελλάδα.

Αυτό ανεξάρτητα από τον αντιδραστικό ρόλο που παίζει το ΡΚΚ στο ίδιο το τούρκικο δημοκρατικό και αριστερό κίνημα. Η καμπάνια ενάντια στο ΡΚΚ πρέπει να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Ο Συνασπισμός, η ΑΚΟΑ και ένα κομμάτι των ΕΑΑΚ έκανε την Κυριακή το βράδυ μια απόπειρα να μπει στο Πολυτεχνείο μετά από την πορεία. Όμως η πόρτα έμεινε κλειστή. Η Πρυτανεία, οι κνήτες οικοδόμοι που “περιφρουρούσαν” το Πολυτεχνείο και η αστυνομία έφραξαν το δρόμο σ' αυτή την επιστροφή.

Το χειρότερο είναι ότι αυτή την επιστροφή την ήθελαν ελάχιστοι από τα εκατομμύρια ανθρώπων που παρακολουθούσαν τα δελτία ειδήσεων εκείνο το βράδυ, και βέβαια την καταδίκασαν και τα ίδια τα δελτία.

Μετά από δύο μέρες κάποιοι αναρχικοί έριξαν μια αυτοσχέδια βόμβα στα γραφεία των οικοδόμων, οι οποίοι το ίδιο βράδυ έκαναν πορεία ενάντια στην τρομοκρατία στο κέντρο της Αθήνας. Ο λεγόμενος “χώρος” μίλησε για αστυνομοκρατία και κατάργηση του ασύλου, έπεισε και το σύνθημα “ΜΑΤ και Κράτος -έρχεται ο Μαρκάτος”, αλλά κανές απολύτως δε συγκινήθηκε. Είναι φυσικό. Γιατί αυτοί που διαμαρτυρήθηκαν και αυτοί που θέλησαν την επιστροφή είναι άμεσα υπεύθυνοι οι ίδιοι γι' αυτήν την κατοχή και αστυνομοκρατία του Πολυτεχνείου.

Το πρωθυμένο πραχτορείο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, το ψευτοΚΚΕ, πήρε μόνο του στα χέρια του το Πολυτεχνείο, μόνο του με τα βρωμερά του σωματεία και τους κομματικούς του λόχους, χωρίς το πρόσχημα της ΕΦΕΕ, χωρίς το πρόσχημα της Συγκλήτου, χωρίς το πρόσχημα καμιάς διακομματικής. Και όλη η χώρα ανάσανε που ο σοσιαλφασισμός πήρε μόνος του το Πολυτεχνείο 23 χρόνια μετά την εξέγερση στην οποία ο ίδιος είχε διεισδύσει σαν κλέφτης για να πιάσει μερικά νευραλγικά της σημεία.

Μέσα στο Πολυτεχνείο ο σοσιαλφασισμός, έξω από αυτό μια πρωτοφανής αστυνομοκρατία με παλαιαίκη υποστήριξη. Στο βάθος η αστυνομοκρατία μέσα είναι χειρότερη από την απέξω. Γιατί έχω είναι η αστυνομία όλης της αστικής τάξης, ενώ μέσα είναι η αστυνομία του σοσιαλφασισμού. Η πιο αυθαίρετη αστυνομία.

Αυτή είναι η τεράστια προσφορά του εξαρχειώτικου αναρχισμού και

TRAINSPOTTING: ΜΙΑ ΥΠΕΡΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Εικονογραφημένη πλατφόρμα της "επαναστατικής" πρέζας

Πριν λίγες βδομάδες έγινε πολύς θόρυβος για την ταινία *Trainspotting*. Ένας σύλλογος γονιών ενάντια στα ναρκωτικά ζήτησε από την εισαγγελία την απαγόρευση της προβολής της ταινίας. Αμέσως μετά άρχισε να φωνάζει ο ΣΥΝ και γρήγορα υψώθηκε μια κατακραυγή απ' όλο σχεδόν τον Τύπο και τα άλλα ΜΜΕ ενάντια σ' αυτούς που ήθελαν να απαγορευτεί η ταινία. Το κλίμα ήταν τέτοιο, που ο εισαγγελέας στον οποίο ανατέθηκε ο έλεγχος της ταινίας δεν μπορούσε παρά να αποφανθεί ότι η ταινία δεν είναι ευνοϊκή απέναντι στη χρήση των ναρκωτικών.

Ο εισαγγελέας βέβαια δεν ήταν μόνος του σ' αυτή τη διαπίστωση. Αυτή ήταν και η σχεδόν ομόφωνη γνώμη όλων των αναλυτών και σχολιαστών που είδαν την ταινία. Σ' αυτή τη γραμμή ήταν και η ανάλυση του *Rizoskopáσtē*, που εμφανίζεται σα μεγάλος εχθρός της οποιασδήποτε ελευθερίας διακίνησης των ναρκωτικών.

Όμως το μεγάλο ρεύμα της διανόησης της νέας δεξιάς, που έχει επικεφαλής του το ΣΥΝ και την κλίκα Λαλιώτη, κάνει ό,τι μπορεί για την ελεύθερη διακίνηση των ναρκωτικών αρχίζοντας από την απελευθέρωση της διακίνησης του χασίς.

Πήγαμε λοιπόν να δούμε την ταινία για να διαπιστώσουμε αν πίσω από την απαίτηση για την προβολή της κρυβόταν η φιλοναρκωτική γραμμή ή αν, αντίθετα, αυτοί που δεν ήθελαν να προβληθεί έπασχαν από τη συντηρητικού τύπου αντιναρκωτική υστερία.

Το συμπέρασμά μας ήταν ότι η ταινία δεν ήταν απλά υπέρ των ναρκωτικών, αλλά ήταν η ιδεολογική πλατφόρμα της χρήσης των ναρκωτικών. Ωστόσο θα ήταν λάθος να ζητήσει κανείς την απαγόρευση της προβολής της, πρώτο γιατί ήταν από μόνη της εξαιρετικά απωθητική κινηματογραφικά, τουλάχιστον για ένα μη αγγλόφωνο κοινό, και δεύτερο γιατί μια δικαστική απαγόρευση που είναι απογνωμένη από κάθε πολιτική και ιδεολογική υποστήριξη έχει το πιο συσπειρωτικό αποτέλεσμα για μια ταινία. Πραγματικά, αυτή η ταινία κινήθηκε αρχικά χάρη στην απόπειρα απαγόρευσης και ξεφύσκωσε απότομα μετά τη δεύτερη βδομάδα προβολής.

Από την άλλη μεριά, εφόσον η ταινία αυτή έτσι κι αλλιώς προβάλλεται, μπορεί να μετατραπεί στο αντίθετό της μέσα από την κριτική της, δηλαδή να γίνει χρήσιμη στον αντιναρκωτικό αγώνα αφού τσακιστεί η ιδεολογική της γραμμή. Συνιστούμε στους αναγνώστες μας λοιπόν να τη δούνε για να έχουν την ευκαιρία να αντιπαραθέσουν στην αληθινή και βαθιά φιλοναρκωτική πλατφόρμα της αστικής τάξης που εικονογραφείται σ' αυτή την ταινία.

Η πλατφόρμα είναι η εξής: Η ζωή των μαζών σήμερα είναι η αλλοτριωμένη ζωή που τους έχει επιβάλει ο καπιταλισμός. Σαν τέτοια δεν έχει καμία ανθρωπιά και κα-

νένα ηθικό κύρος, άρα ούτε το ηθικό κύρος να καταδικάσει τα ναρκωτικά. Παραπέρα, η μαζική καταγγελία και η δαιμονοποίηση των ναρκωτικών είναι ένας μύθος φτιαγμένος για να κρύβει από τα μάτια των ίδιων των μαζών τη δικιά τους αλλοτριώση και να εμφανίζει με χρώματα υγείας τη δικιά τους αθεράπευτη κοινωνική αρρώστια. Απέναντι σ' αυτή την αλλοτριώση ο κόσμος του ναρκομανή είναι πιο συνεπής και πιο ελεύθερος, δηλαδή πιο αληθινός. Ακόμα περισσότερο, απέναντι στη διαρκή σκληρότητα του κόσμου τούτου το ναρκωτικό αντιπαραθέτει την ηδονή, την πραγματική ηδονή, έστω και στιγμαία, αυτού του άλλου, του πιο αληθινού κόσμου της πρώινης.

Η εικονογράφηση της παραπάνω θέσης γίνεται στην ταινία με πέντε φίλους που ένας ανάμεσά τους είναι και ο κεντρικός ήρωας. Από τους πέντε φίλους ο πιο αγνός πεθαίνει ναρκομανής, όπως ναρκομανής είναι και ένας καλόκαρδος βλάκας, ενώ το μεγαλύτερο κάθαρμα από αυτούς, ένας τραμπούκος, είναι εχθρός της πρέζας.

Ο ήρωας της ταινίας είναι ανθρώπινος και συμπαθής όσο είναι μέσα στα ναρκωτικά. Όταν βγαίνει από αυτά γίνεται αστικό παράσιτο και ύστερα κλέφτης των φίλων του. Αυτός κλείνει την ταινία απευθυνόμενος προς το κοινό και λέγοντας "τώρα έγινα σαν εσάς".

Αυτοί που λεν ότι η ταινία είναι ενάντια στα ναρκωτικά γιατί δείχνει τον πόνο και την παράνομη λούμπεν ζωή που τα συνοδεύει, στην καλύτερη περίπτωση δεν μπόρεσαν να δουν καθαρά την ταινία. Ο μεγάλος πόνος είναι δεμένος όχι με τη χρήση των ναρκωτικών, αλλά με την απεξάρτηση από αυτά, που επιβάλλεται βίαια στον ήρωα από τους άκαρδους γονείς του, ενώ η λούμπεν ζωή της απάτης και της κλεψιάς προβάλλεται σαν χίλιες φορές πιο ενδιαφέρουσα και σαφώς πιο "αριστερή" από την καθεστωτική ζωή της αλλοτριωμένης μάζας. Όσο για τους μικρούς ανατριχιαστικούς πόνους από τις βελόνες, αυτοί διαλύονται μέσα στη θερμή ατμόσφαιρα της αληλοβιοθήσιμης για τα τρυπήματα, και κυρίως στην κατοπινή υπέρτατη ηδονή.

Ο πολύς κόδυμος πιστεύει ότι οι νεολαίοι μπαίνουν στα ναρκωτικά από απελπισία και ότι προτιμούν να ρισκάρουν το θάνατο πάρα να ζήσουν αυτή την άχαρη ζωή. Αυτό ισχύει μόνο σε τελευταία ανάλυση και δεν αντιστοιχεί σχεδόν ποτέ στη συνείδηση των ίδιων των χρηστών. Στην πραγματικότητα υπάρχει μια ιδεολογική γραμμή για την είσοδο στα ναρκωτικά. Και αυτή είναι η γραμμή του *Trainspotting*.

Τα ναρκωτικά σερβίρονται πάντα σαν αντίθεση στο καθεστώς, και πιο πολύ σαν τέλεια ατομική ελευθερία, σαν εξέγερση και περιφρόνηση ενάντια σε μια καταπίεση που ομοιομορφοποιεί τις μάζες κρατώντας τες μέσα σε φοβίες

και προκαταλήψεις.

Σημαία αυτού του καταπιεστικού καθεστώτος είναι η αντιναρκωτική υστερία. Η αντιναρκωτική υστερία είναι πρόσχημα αστυνομικής καταστολής, ενώ μετατρέπει σε αστυνομικούς τους ίδιους τους γονείς. Οι αλλοτριωμένοι γονείς γίνονται οι συγκεκριμένοι καταπιεστές και δήμιοι των παιδιών τους. Το να δοκιμάσεις τα ναρκωτικά σημαίνει να αυγήφορεις τη γονική και κρατική διχτατορία. Το να υποταχθείς ή να μην υποταχθείς σ' αυτά είναι στη συνέχεια ζήτημα χαρακτήρα. Αν όμως δεν τα δοκιμάσεις, δεν είσαι ελεύθερος άνθρωπος, γιατί έζησες όλη σου τη ζωή μέσα στο φόβο, την άγνοια και τη στέρηση της ναρκωτικής ηδονής. Με λίγα λόγια, τα ναρκωτικά σερβίρονται σαν επανάσταση με τη μορφή του αντικονφορμισμού.

Αντίθετα, η μικροαστική κριτική στον καπιταλισμό συνίσταται στην πραγματική θέση ότι για να σπάσουν αυτή την περιορισμένη καταναλωτική τους ζωή οι εκμεταλλευόμενες μάζες πρέπει να πάρουν στα χέρια τους τα μέσα παραγωγής, δηλαδή τους υλικούς όρους αναπαραγωγής της υλικής τους ζωής. Αντίθετα, η μικροαστική αντιδραστική κριτική θέλει να απαλλοτριώσει τις εκμεταλλευόμενες μάζες και από τα στοιχειώδικα μέσα κατανάλωσης που διαθέτουν. Αυτό είναι το νόημα της εκστρατείας ενάντια στα "αμερικάνικα" καταναλωτικά πρότυπα, που προβάλλεται ιδιαίτερα από τα δεξιά, καθώς αναπολούν την ευτυχισμένη "απλή και αγνή" ζωή της φεουδαρχικής και πατριαρχικής υπαίθρου, τις τηρωικές παραδόσεις της μικρής γαιοχτησίας ή τις χαμένες πολιτιστικές ταυτότητες που ισοπέδωσε ο καπιταλισμός.

Όμως ζόύμε στην εποχή του ιμπεριαλισμού και αυτοί που δίνουν δισεκατομμύρια για μια ταινία δεν οραματίζονται φέουδα. Ο αντικαπιταλισμός τους είναι ιμπεριαλιστική παρακμή και προετοιμάζει φασισμό. Προετοιμάζει δηλαδή μια κατάσταση όπου η νεολαία θα έχει περιφρονήσει και μισήσει το λαό, δηλαδή τον ίδιο της τον εαυτό, και θα τρεκλίζει ανήματα στο όνειρο και την πραγματικότητα. Μια τέτοια κατάσταση απεχθάνεται κάθε δύναμη της λογικής σκέψης και κάθε ελευθερίας που βασίζεται στη λογική. Στο επίπεδο της καλλιτεχνικής μορφής αυτό ισοδύναμεί με τέλεια απόσπαση από το ρεαλισμό.

Το *Trainspotting* είναι στη μορφή του ένα παρατεταμένο σουρεαλιστικό βιντεοκλίπ. Ο φακός είναι παραμορφωτικός και η ατμόσφαιρα αποπνιχτική, γκρίζα ή μυστικιστική. Τα πρόσωπα είναι ξένα στο θεατή, όπως είναι και στον ίδιο τους τον εαυτό, και δεν έχουν αληθινή εσωτερική κίνηση. Είναι περισσότερο νευρόσπαστα και συμβολικές φιγούρες, ενώ οι μεταμορφώσεις τους είναι δίχως τραγικές συγκρούσεις. Γι' αυτή, οι προσωπικότητας και συγκέντρωσης, και μάλιστα με τον πιο ατομιστικό τρόπο, αλλά κυρίως γιατί στο βάθος προϋποθέτει την εκμετάλλευση στο επίπεδο παραγωγής.

Οι ήρωες της ταινίας, σα ναρκομανείς, δε δουλεύουν, αλλά κλέβουν ή ζουν σε βάρος των γονιών τους ή των φίλων τους. Είναι φοβερά αρπαχτικά, και όμως κατεβαίνουν στην αρένα με την πρόσωπη της ατέλειωτης ευαισθησίας. Η αντίφαση βέβαια έχει εξασφαλίσει τη λύση της από τα πριν, γιατί τα θύματά τους είναι ήδη αλλοτριωμένα. Τα μη ναρκωτικά πρόσωπα είναι σκιές του εαυτού τους, είναι τα πιο απάνθρωπα πρόσωπα της ταινίας. Εδώ είναι άλλωστε που η ταινία ζεσκεπάζεται σε βάση της θεωρητικής αποπνιχτικής γραμμής της πρέζας. Αυτό στο βάθος δε σημαίνει μόνο αδυναμία του σενάριου ή της σκηνοθεσίας, αλλά κύριως αδυναμία τη

Όχι εδώ Ολυμπιακοί

Ένα παλιό όνειρο της αστικής τάξης, όχι με την ίδια ακριβώς μορφή, και με διαφορετικό τόρα στόχο, προσπαθεί να υλοποιήσει η ρωσόφιλη κυβέρνηση Σημίτη. Πρόκειται για την προσπάθεια να ανατεθεί στη χώρα μας από τη Δ.Ο.Ε (Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή) η τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων του 2004.

Αυτό το παλιό όνειρο της αστικής τάξης το είχε εκφράσει αρχικά ο Καραμανλής την εποχή που ήταν Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Αυτό συνοψίζεται στο να γίνονται οι Ολυμπιακοί αγώνες μόνιμα στην Ελλάδα, και μάλιστα στην αρχαία Ολυμπία. Για το σκοπό αυτό θα έπρεπε όλες οι χώρες του κόσμου να συνεισφέρουν οικονομικά, ώστε να κατασκευαστούν τα τεράστια στάδια και οι κάθε είδους εγκαταστάσεις που χρειάζονται για τη διεξαγωγή των αγώνων. Η βασική επιχειρηματολογία ήταν ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες πρέπει να γυρίσουν στον τόπο που γεννήθηκαν, ώστε να απαλλαγούν από τις πολιτικές αντιπαραθέσεις, που δε σταματούν ποτέ να υπάρχουν πριν, μετά και κατά τη διάρκεια των αγώνων. Επειδή, βέβαια, όλες οι αστικές τάξεις ξέρουν ότι οι αγώνες αυτοί είναι στην ουσία τους πόλεμος με άλλη μορφή μεταξύ εθνών, ιδιαίτερα των ιμπεριαλιστικών, όπου το καθένα προσπαθεί να επιβάλει μέσα από τη νίκη του αθλητή του την ανωτερότητά του πάνω στα άλλα, και επειδή κανές σοβαρός άνθρωπος στον πλανήτη, εκτός της Ελλάδας, δε δίνει δεκάρα τσακιστή για τις αρχαιοελληνικές αρλούμπες της ελληνικής αστικής τάξης, η πρόταση ήταν φυσικό να πέσει στο κενό.

Αυτή τη φορά η πρόταση δεν είναι ακριβώς ίδια, αλλά η Ελλάδα (δηλ. η κυβέρνηση) ζητά τους αγώνες του 2004. Αυτή τη φορά οι ρωσόδουλοι κινούνται όπως ακριβώς κάνει κάθε φασισμός. Προσπαθούν να στρέψουν το ενδιαφέρον του λαού στον αθλητισμό, και μάλιστα στην πιο διαστρεβλωμένη του μορφή, τον πρωταθλητισμό, ώστε αυτός να ξεχάσει τα δικά του βάσανα, τη φτώχεια του και την καταπίεσή του. Αυτή τη φορά ο στόχος δεν είναι το κέρδος. Αυτό, είμαστε σίγουροι, οι πρωτεργάτες της ιδέας αυτής το ξέρουν καλά. Τα οικονομικά αποτελέσματα (που θα πούμε πιο κάτω) μιλούν με σαφήνεια. Το κόστος για τη χώρα και την οικονομία της θα είναι τεράστιο.

Ο στόχος είναι η καλλιέργεια του σοβινισμού, η καλλιέργεια της εθνορατσιστικής αντίληψης για την ανωτερότητα των Ελλήνων, που θα ενισχυθεί και από τυχόν νίκες, η πατριδοκαπηλία και η αποχαύνωση που θα καλλιεργηθεί στις μάζες.

Οι νίκες των Ελλήνων ή κατ' όνομα Ελλήνων στους πρόσφατους Ολυμπιακούς της Ατλάντας τους άνοιξε την όρεξη. Πέρασαν βδομάδες μέχρι να κατακάτσει όλος αυτός ο σιχαμερός Ιουνίου τόσο που σηκώθηκε από τις ρόδες των στρατιωτικών τζιπ που περιέφεραν μέσα στους δρόμους της Αθήνας αυτά τα υπεργυμνασμένα δυστυχισμένα πρόσωπα, που θέλουν να λέγονται αθλητές και που πήραν μετάλλιο στην Ατλάντα. Αυτές οι φιέστες, ίδιες με εκείνες στην αρχαία Ρώμη,

που κάθε στιγμή τους φρόντιζε να μιλά για την “ανωτερότητα” των Ελλήνων και για την ταπείνωση των άλλων λαών, μέσα από την ήττα των αντίστοιχων αθλητών τους, απόπειραν τη μπόχα του φασισμού.

Ήταν τέτοια η προκλητικότητα αυτή, που όμοια της δεν έχει γίνει τελευταία σε κανένα κράτος του κόσμου, ώστε ακόμη και δημοκράτες αρθρογράφοι αγανάκτησαν και μύρισαν πίσω απ’ όλ’ αυτά τον ερχομό ενός νέου φασισμού. Το τεράτωδες ψέμα που σερβίρουν οι ρωσόδουλοι της κυβέρνησης για να καταστήσουν τις αντιρρήσεις για το μεγάλο κόστος της διεξαγωγής των αγώνων είναι ότι αυτό είναι απαίτηση του λαού. Εμφάνιζαν γενικά και αρόστα γκάλοπ όπου η πλειοψηφία των ερωτηθέντων φαίνεται να θέλει την ανάληψη μιας Ολυμπιάδας.

Η οικονομική πλευρά της ανάληψης είναι τραγική. Το κόστος θα ανέλθει σε εκατοντάδες δις που θα πρέπει να πληρωθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή από τους μισθωτούς, τους συνταξιούχους και το φτωχό λαό. Αν σκεφτεί κανές ότι οι αγώνες της Ατλάντας “μπήκαν μέσα” παρόλο που οι περισσότερες εγκαταστάσεις φτιάχτηκαν από ιδιώτες με αντάλλαγμα τη

διαιρήμαση και ότι η γενικότερη υποδομή της πόλης αυτής απέχει έτη φωτός μακριά από την αντίστοιχη της Αθήνας, μπορεί να καταλήξει εύκολα στο πιο πάνω συμπέρασμα.

Αν τα χρήματα που θα στοιχίσουν οι Ολυμπιακοί αγώνες πήγαιναν για επενδύσεις στη βιομηχανία, τότε θα εξασφαλίζοταν δουλειά σε χιλιάδες άνεργους για όλη τους τη ζωή και η οικονομία της χώρας θα μπορούσε να αικονιθίσει μιαν άλλη, μιαν ανοδική πορεία. Αντίθετα, το μεγαλύτερο μέρος του προϋπολογισμού των αγώνων θα πάει στις μίζες και στις τσέπες της νέας ρωσόδουλης αστικής τάξης που γεννιέται στη χώρα.

Κανένα καλό δεν προμηνύεται για τη χώρα και το λαό μας από την ανάληψη των Ολυμπιακών αγώνων. Αντίθετα, με την ανάληψη τους ο ρωσόδουλος φασισμός θα κάνει ένα μεγάλο βήμα για να δηλητηριάσει το λαό με τις μαύρες και αντιδραστικές ιδέες του. Είναι χρέος κάθε δημοκράτη και κάθε προσδετικού ανθρώπου που νοιάζεται για το καλό αυτής της χώρας να αντισταθεί σ’ αυτά τα σχέδια και να απαιτήσει η υποψηφιότητα για την ανάληψη των αγώνων να αποσύρθει άμεσα.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΝΣΕΙΣ

- ⇒ Τρία τρισεκατομμύρια είχαν ζητήσει οι στρατηγοί για εξοπλισμούς, τέσσερα (που θα φτάσουν τα 16) τους έδωσε ο Σημίτης.
- ⇒ Για να υπάρξει σύγκριση του μεγέθους, αναφέρουμε πως σύμφωνα με τα στοιχεία του ΚΕΠΥΟ, η ετήσια φορολογία εισόδηματος όλων των φορολογουμένων της χώρας (3.840.071 φορολογούμενοι) ήταν 501 δισεκατομμύρια δραχμές.
- ⇒ Ανέφικτη θεωρεί πλέον τη σύγκλιση για την Ελλάδα, μετά την απόφαση της για εξοπλισμούς, η Φρανκφούρτερ Αλγκεμάνιε.
- ⇒ Από τους πέντε στόχους της σύγκλισης, οι άλλες χώρες της Ευρώπης έχουν πάσι τους τρεις ή τους τέσσερις, το Λουξεμβούργο τους έχει πάσι ολούς και η Ελλάδα βέβαια δεν έχει πάσι ολούς.
- * Στο τέλος όμως ο πονηρός ρωμιός, θα πάσιε... τον Πάπτα απ’ τα γένια.
- * Τώρα για σύγκλιση θα μιλάμε. Προέχει η πολεμική ετοιμότητα. Και πολεμική ετοιμότητα, όπως έλεγε ο Πάγκαλος (στην 6η σύνοδο της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ τον Απρίλιο του '96), σημαίνει: περισσότερη στράτευση, περισσότερα οικονομικά βάρη, περισσότερη λιτότητα
- ⇒ Από την άλλη, το Μάαστριχτ υποχρέωσε την Βρετανία να εφαρμόσει εβδομάδα 48 ωρών και ετήσια άδεια τεσσάρων εβδομάδων μετ’ αποδοχών για όλους τους εργαζόμενους, προκαλώντας την έντονη αντίδραση των βρετανών βιομηχάνων που θεώρησαν την κοινοτική οδηγία ως το χειρότερο είδος γραφειοκρατικής νομικής παρέμβασης.
- * Και ήπιες ο Κνίτης το αμίλητο νερό...
- ⇒ “Έγραψε ένας φιλανδός υφηγητής πως η αντικειμενική ύπαρξη των αριστοτελικών θητικών αξιών δεν συνθίβει την ταυτότητα των ατομικών και τοπικών ιδαιτεροτήτων και ο αμόρφωτος προγονόπληκτος δημοσιογράφος της Ελευθεροτυπίας “κατάλαβε”... ότι υπάρχει ένας μεγάλος έρωτας των Φιλανδών για την Ελλάδα.(9.11). Πήρε φόρα λοιπόν και αφού έγραψε διάφορα, έριξε στο τέλος μαζί σε ένα τσουβάλι τους αρχαίους ημών Αριστοτέλη και Επίκουρο.
- * Μας έβγαλες το μάτι, τούβλο. Διάβασε πρώτα τα Ηθικά Νικομάχεια του Αριστοτέλη και το δέκατο βιβλίο (Επίκουρος) περί Βίου των Φιλοσόφων του Διογένη Λαέρτιου, να μάθεις πρώτα ότι η σκέψη του ενός είναι αναίρεση του άλλου και... έλα τη Δευτέρα με τον κηδεμόνα σου.
- ⇒ Θυμάστε την αρχαιολόγο Λιάνα Σουβαλτζή που πριν λίγα χρόνια είχε ανακοινώσει την ανακάλυψη του τάφου του Μεγαλέξαντρου σε έρημο της Αιγύπτου; Τι λοιπόν κι αν αποδείχτηκε ανθρακες ο θησαυρός. Με χρήματα εθνικιστικών κύκλων και τη βοήθεια του Θεού προσπάθει να φέρει στο φως τον Αλέξανδρο.
- * Ρίγη μας πιάνει στην ιδέα ότι η προσπάθειά της θα είχε

διαιρήμαση και ότι η γενικότερη υποδομή της πόλης αυτής απέχει έτη φωτός μακριά από την αντίστοιχη της Αθήνας, μπορεί να καταλήξει εύκολα στο πιο πάνω συμπέρασμα.

Λίγα ακόμα για το ΡΚΚ

Από το TDKP επιβεβαιώσαμε στοιχεία που είχαμε για την πρόσφατη δράση του ΡΚΚ στο τούρκικο Κουρδιστάν και μάθαμε καινούρια. Αξίζει να τα παραθέσουμε με λίγα λόγια.

Καταρχήν, όπως καταγγέλλεται και στην προκήρυξη της Επιτροπής, το ΡΚΚ όπου κυριαρχεί ασκεί πολιτική διχτατορία απαγορεύοντας τη δράση οποιουδήποτε άλλου πολιτικού φορέα. Το 1994 σκότωσε έξι αντάρτες του TDKP αφού τους έστησε παγίδα καλώντας τους σε συνομιλίες, ενώ δολοφόνησε και ένα εξέχον και λαοπόβλητο στέλεχος του TDKP σε μια πόλη του Κουρδιστάν όπου το TDKP είχε δύναμη. Υπάρχει μια αδυναμία για τις τούρκικες και κούρδικες αριστερές οργανώσεις να εκτιμήσουν ποιες από τις δολοφονίες των στελεχών τους είναι έργο της τούρκικης ασφάλειας και ποιες του ΡΚΚ, όμως όλοι και περισσότερο εκτιμάνε ότι το ΡΚΚ εμπλέκεται σε πολλές από αυτές.

Το ΡΚΚ βρίσκεται σε αυξανόμενη αδυ

